

РЕШЕНИЕ

№ 4836

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4162** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 28, ал. 1 от Закона за хазарта (ЗХ).
Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от управителя Ц. Г. Д., чрез пълномощник адв. Г., против Решение № 000030-220/11.01.2022г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искане с вх. № М-26-К-1911/13.12.2021г. на [фирма] за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 25 000 лв. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. По същество се сочи, че се касае за недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ. Поддържа се, че дружеството организира хазартни игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, поради което и по аргумент от чл. 30, ал. 7 ЗХ подлежи на облагане само с такса по чл. 30, ал. 1 ЗХ. Иска се отмяна на решението.
Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, чрез процесуален представител юрк. Г., взема становище за неоснователност на жалбата. Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:
Жалбоподателят [фирма] е подал искане с вх. № М-26-К-1911/13.12.2021г. до изпълнителния директор на НАП да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв., представляваща заплатена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ. В искането е посочено, че тази такса се явява недължимо платена, тъй като съобразно чл. 30, ал. 6 ЗХ и § 86, ал. 1 ДР на ЗХ дружеството дължи единствено таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ. Таксата по чл. 30, ал.

б ЗХ е заплатена, за да може дружеството да получи удостоверение за издаден лиценз и така да започне фактическото осъществяване на дейността по издадения лиценз.

По това искане е постановено оспореното в настоящото производство решение, с което е отказано възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв.

В мотивите на решението е посочено, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати се дължат в условията на кумулативност две такси – държавна такса по чл. 30, ал. 1 ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ ТТЗХ в размер на 7 500 лв. и държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ – 25 000 лв. Посочено е, че таксите се дължат на различни основания, така както са различни и критериите за тяхното законодателно дефиниране. Изпълнителният директор на НАП действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере от искателя всички държавни такси, предвидени в действащото законодателство, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз и фактическото му предоставяне на искателя. В случая § 86, ал. 1 ДР на ЗХ е неприложим, тъй като таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ не е изискване за издаване на лиценз, а условие за получаване на такъв.

По делото е приложено преводно нареждане, удостоверяващо извършено плащане по сметка на НАП на дата 18.05.2021г. с наредител [фирма], за сумата 25 000 лв., за игрална зала в [населено място], [улица].

Приложена са и декларации по чл. 246 ЗКПО, подадени от [фирма], за съответните тримесечия на 2020г., както и преводни нареждания за платен данък по чл. 246 ЗКПО за всяко от тримесечията.

Видно от Решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-1120/08.04.2021г., издадено от изпълнителния директор на НАП, на [фирма] е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес: [населено място], [улица].

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт.

Спазени са изискванията за форма на акта – решението съдържа мотиви и съответстваща на тях разпоредителна част. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По приложението на материалния, закон съдът съобрази следното:

Жалбоподателят е титуляр на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години, видно от Решение № 000030-1120/08.04.2021г. на изпълнителния директор на НАП.

Съгласно чл. 5, ал. 4, т. 1 ЗКПО дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри се облага с алтернативен на корпоративния данък.

Според чл. 218, ал. 1 ЗКПО данъчно задължените лица, посочени в тази част, вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част (Част пета „Алтернативни данъци“).

Според чл. 242, ал. 1 ЗКПО (Раздел V „Данък върху хазартната дейност от игри с

игрални автомати и игри в игрално казино“, Глава тридесет и втора „Данък върху хазартната дейност“, Част пета „Алтернативни данъци“ ЗКПО) хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

В случая не е спорно, че жалбоподателят е данъчно задължено лице по чл. 242, ал. 1 ЗКПО, което се потвърждава и от приложените по делото данъчни декларации. Спорът се свежда до това дали жалбоподателят дължи таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, след като заплаща алтернативен данък по ЗКПО.

Със ЗИД на ЗХ (ДВ, бр. 69/2020г.) в чл. 30 от същия закон е създадена нова ал. 6, с която е въведена еднократна държавна такса за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години. Наред с това, продължава да е действаща и с непроменено съдържание разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ (предишна ал. 5 - ДВ, бр. 69 от 2020 г.), според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Както се посочи, дружеството е титуляр на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, поради което дейността му се облага по реда на чл. 242, ал. 1 ЗКПО - с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен. В този случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 1, по аргумент от чл. 30, ал. 7 ЗХ. Разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от ЗХ, която също е с непроменено съдържание, предвижда, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ).

По изложените съображения не може да се приеме, че със ЗИД на ЗХ (ДВ, бр. 69/2020г.) е въведена промяна в режима на таксуване, при което заявителят следва да бъде таксуван с две различни държавни такси. Както се посочи, дружеството притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора ЗКПО „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквата дейност е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. След като дейността на дружеството, за която има издаден лиценз съгласно решение № 000030-1120/08.04.2021г., се облага с алтернативен данък, изричната уредба на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Това обоснова недължимост на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ в разглеждания случай.

Като е оставил без уважение искането за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, административният орган е постановил материално незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено и преписката върната за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, представляващи внесена държавна такса в размер на 50 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лв. Разноските са надлежно доказани и своевременно поискани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-220/11.01.2022г., издадено от изпълнителния директор
на Националната агенция за приходите.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите
за ново произнасяне по искане с вх. № М-26-К-1911/13.12.2021г. по описа на ЦУ на
НАП, подадено от [фирма], съобразно указанията по тълкуването и прилагането на
закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 7-дневен срок от влизане в сила
на решението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК]
сумата от 1 350 /хиляда триста и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен
съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: